

РЕШЕНИЕ

№ 4540

гр. София, 04.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 17.06.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Диана Стамболова

ЧЛЕНОВЕ: Евгени Стоянов

Адриан Янев

при участието на секретаря Антонина Бикова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **3954** по описа за **2022** година докладвано от съдия Евгени Стоянов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на Председателя на Комисията за енергийно и водно регулиране С. Т. срещу Решение № 1016 от 23.03.2022 г. на Софийски районен съд по административно наказателно дело № 20211110212446 от 2021 г., постановено от СРС, Наказателно отделение, 93 състав. Със съдебното решение е отменено наказателно постановление № НП – 88 от 05.08.2021 г., издадено от председателя на КЕВР, с което на [фирма], ЕИК[ЕИК] е наложена имуществена санкция в размер на 20353 лева, представляваща 0, 0055 на сто от годишния му оборот, за нарушение на чл. 21, ал. 1, т. 23 от ЗЕ, на основание чл. 206, ал. 2, вр. ал. 1 от ЗЕ. КЕВР е осъдена да заплати на [фирма], ЕИК[ЕИК], сумата от 120 лева, представляващи юрисконсултско възнаграждение.

В касационната жалба се изложени доводи в смисъл, че съдебният акт на СРС е незаконосъобразен и необоснован, тъй като е постановен при неправилно приложение на закона и при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които се изразяват в необсъждане и липса на оценка на събраните доказателства в тяхната взаимовръзка – касационни основания по смисъла на чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 НПК. В касационната жалба се излага тезата, че съдебната практика не поставя под съмнение,

че чл. 21, ал. 1, т. 23 от ЗЕ е императивна правна норма и съдържа правило, което обвързва дружеството лицензиант с дължимо поведение и действията на дружества от регулираните от КЕВР сектори, които не са извършени в съответствие с посочената разпоредба, подлежат на санкциониране по реда на ЗЕ и ЗАНН. Искане се от съда да отмени Решение № 1016 от 23.03.2022 г. на СРС по АНД № № 20211110212446 от 2021 г. и да потвърди изцяло Наказателно постановление № НП – 88 от 05.08.2021 г. на председателя на КЕВР.

В съдебното производство касаторът, редовно призован, се представлява от юрисконсулт П.. Поддържа касационната жалба и иска от съда да отмени решението на СРС. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Ответната страна - Комисия за енергийно и водно регулиране (КЕВР), чрез процесуалния представител юр. Т., изразява становище за неоснователност на жалбата и моли съда да потвърди решението на СРС.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита, че жалбата е неоснователна, а решението на СРС е правилно и законосъобразно.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК и от надлежна страна. Разгледана по същество е неоснователна.

От фактическа страна СРС, НО е приел, че на 26.03.2021 г. [фирма] е сключило с [фирма] – договор № 2876 от 26.03.2021 г. за инвестиционен кредит в размер на 70 милиона евро и не е получил разрешение от КЕВР преди датата на сключването му. На 22.07.2021 г. е бил съставен АУАН № Г – КРС – 5 / 22.07.2021 г. на [фирма] от началник отдел в дирекция „Природен газ“. В него било отразено, че от [фирма] са представени заверени копия на сключени договори за банкови кредити. Между тях бил и договор № 2876 от 26.03.2021 г. за инвестиционен кредит в размер на 70 милиона евро. Прието е от актосъставителя, че [фирма] е извършило нарушение на разпоредбата на чл. 21, ал. 1, т. 23 от ЗЕ. Въз основа на съставения акт е издадено наказателно постановление.

СРС е приел, че са налице допуснати съществени процесуални нарушения, доколкото при съставяне на АУАН и издаване на наказателното постановление не са спазени изискванията на чл. 42, т. 3, т. 4 и т. 5 и на чл. 57, ал. 1, т. 5 и т. 6 ЗАНН относно дължимото съдържание. Според СРС в двата акта е налице неяснота относно съдържанието на съждението „поетите финансови задължения по договора обуславят необходимостта от преценка дали сключването на договора води или може да доведе до нарушаване сигурността на снабдяването поради задължнялост на енергийното предприятие“.

Решението е допустимо, като постановено по подадена в срок жалба срещу наказателното постановление.

Настоящият състав, след извършената проверка на решението на СРС намира, че то е правилно и законосъобразно. Съгласно разпоредбата на чл. 21, ал. 1, т. 23 от ЗЕ „КЕВР разрешава извършването на разпореждане с имущество, с което се упражнява лицензионна дейност в случаите, предвидени в този закон както и на други сделки, които водят или могат да доведат до нарушаване на сигурността на снабдяването вследствие на задължнялост на енергийното предприятие. Основателни са доводите, че тази разпоредба не съдържа конкретни критерии, съобразно които да е изводимо при какви параметри на сделките може да бъде или ще бъде нарушена сигурността на

снабдяването вследствие на задължнялост на енергийното предприятие.

Споделят се аргументите на СРС, че при това словесно описание на нарушението за дружеството е неясно в какво се изразява твърдяното нарушение и е поставено в невъзможност да разбере какви са параметрите, в чиито рамки следва да иска разрешение от КЕВР преди сключване на сделката.

Разпоредбата на чл. 21, ал. 1, т. 23 от ЗЕ не съдържа диспозиция със самото правило на поведение на правния субект. Законодателят е обвързал енергийното предприятие с дължимо поведение в подзаконов нормативен акт – член 92 от Наредба № 3 за лицензиране дейностите в енергетиката, като в ал. 2 е описал и процедурата по даване на разрешение, включително и с посочване основанията за сключване и финансова обосновка. Правилен е изводът на СРС, че е установен правен регламент, който не е посочен нито в АУАН, нито в НП като нарушен. При описание на този вид нарушение следва да се опишат разпоредбите на чл. 92, ал. 1, т. 1 и ал. 2 от Наредба № 3 от 21. 03. 2013 г. за лицензиране на дейностите в енергетиката, след което да се направи връзка с чл. 21, ал. 1, т. 23 от ЗЕ.

Основателни са мотивите на СРС, че пропускът на административнонаказващия орган в тази насока не може да бъде саниран с приложението на разпоредбата на чл. 206, ал. 2 от ЗЕ. Съгласно тази разпоредба „за нарушения по ал. 1 на оператор на електропреносна мрежа, оператор на газопреносна мрежа, комбиниран оператор, който има функциите на оператор на преносна мрежа, или вертикално интегрирано предприятие се налага имуществена санкция в размер до 10 на сто от годишния оборот на оператора, съответно – от годишния оборот на вертикално интегрираното предприятие“. Разпоредбата на чл. 206, ал. 1 от ЗЕ указва, че: „на енергийно предприятие, което наруши разпоредба на този закон, на подзаконови нормативни актове по прилагането му, контролът за изпълнението на които е възложен на комисията, ...се налага имуществена санкция от 20 000 до 1 000 000 лева“. Това са разпоредби със санкционен характер, които биха могли да доведат до ангажиране на административнонаказателна отговорност. Това обаче не изключва задължението за ясно и точно описание на нарушението и субсумирането му под съответстващата правна квалификация.

Приемат са изводите на СРС, че издадено по този начин наказателното постановление е поставило санкционираното лице [фирма] в невъзможност да разбере какво е съдържанието на предявеното му неизпълнение на задължения към държавата, в лицето на КЕВР, което е довело до налагане на имуществена санкция по реда на ЗЕ.

В съдебно заседание процесуалният представител на [фирма] е поискал присъждане на юрисконсултско възнаграждение за един юрист. С оглед изхода на делото искането на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателно и следва да се уважи в размер на 100 (сто) лева, съгласно чл. 63д, ал. 1, ал. 3 и ал. 5 ЗАНН, вр. чл. 37 от Закона за правната помощ, вр. чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК, Административен съд София – град, XV-ти касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 1016 от 23.03.2022 г. на Софийски районен съд по административно наказателно дело № 20211110212446 от 2021 г., постановено от

СРС, Наказателно отделение, 93 състав.

ОСЪЖДА Комисия за енергийно и водно регулиране да заплати в полза на [фирма], ЕИК [ЕГН], със седалище и адрес на управление: [населено място],[жк], [улица], представлявано от В. М. – изпълнителен директор разноски по делото в размер на 100 (сто) лева, представляващи възнаграждение за един юрисконсулт.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.